

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iulie-august

Seria I, Anul XX, Nr. 1-2 (261-262), 2015

VESTITORUL LA 90 DE APARIȚIE

PARTEA OFICIALĂ

VALERIU TRAIAN FRENȚIU

din îndurarea preabunului Dumnezeu și grația Sfântului Scaun Apostolic al Romei, Episcop român unit de Oradea-Mare, Asistent al Tronului Pontificiu, Doctor în Sf. Teologie, etc.

*Cititorilor dar și binecuvântare!
Iubiților Erozi și Fii!*

Ajunsam, cu ajutorul bunului Dumnezeu, la începutul anului 1925, declarat de Sfântul Părinte Piu XI, Papa dela Roma, de an iubitor și sfânt.

Serbarea anilor iubitori s'a început încă în vechime, cu 1391 ani înainte de nașterea Mântuitorului nostru Isus Cristos. În acești ani iubitori își câștigau libertatea toți sclavii și proprietățile risipite se dădeau înapoi foștilor proprietari.

În era creștină, abia la anul 1300 s'a proclamat în mod solemn anul iubitor prin Papa Bonifațiu VIII, până atunci creștinii în anii iubitori se sileau numai să deprindă mai multă pielale, fără să se facă serbări oficiale.

În anul acesta sfânt și noi, iubiților, trebuie să ne curățim sufetele de toate păcatele, făcând o mărturisire generală bună și dându-ne silința de a nu mai păcătuim, silindu-ne de a ține toate poruncile lui Dumnezeu și ale Sf. Biserici cât se poate de bine.

Der nu ajunge numai atâta: — „Și iață unul, apropiindu-se, a zis lui: „Invățătorule bune, ce vouă face, ca să am viața de veci?” Iară el a zis lui: „Ce-mi zici bun? Nimeni nu este bun, numai unul Dumnezeu. Iară de vrei să întri în viață, ține poruncile.” Zis-a lui: „Cari?” Iară Isus i-a zis: „Să nu uciți, să nu curvești, să nu furi, să nu mărturisești strâmb. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe de aproapele tău ca pe tine însuți”. Zis-a lui tânărul

„Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele; ce-mi mai lipsește încă?” Zis-a Isus lui: „De vrei să fi desăvârșit mergi, vinde averea ta și o dă săracilor și vei avea comoară în ceru, și vino după mine”. (Mat. 19, 16-21).

Țrebue așadar în acest an slăni să ne silim a fi desăvârșiți, deprinzând toate virtuțile în măsura cea mai mare și făcând cât mai multe fapte bune ca să ne putem apropia de Isus și săi urmăm lui.

Nu e de ajuns că, după ce am scăpat de robia deavolului, ai căruți sclavi ne-am făcut prin păcate, nici recăștigându-ne darul slinților, proprietatea noastră câștigată prin sf. botez, pe care am pierdut-o prin păcat, să ne îndestulim cu altă și să ne așezăm la marginea prăpastiei, că poate veni un vițor care să ne arunce înapoi; ci trebuie să ne înălțăm, urmând lui Isus, la munte, unde a ținut slinților săi învățacei cuvântarea despre adevărata fericire din lume, zicând: „Fericțiți cei săraci cu spiritul, căci acelora este împărăția cerurilor.

Fericțiți cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia.

Fericțiți cei blânzi, căci aceia vor moșteni pământul.

Fericțiți cei ce flămânez și însătoșează de dreptate, căci aceia se vor sătura.

Fericțiți cei milostivi, căci aceia se vor milui.

Fericțiți cei curați cu inima, căci aceia vor vedea pre Dumnezeu.

Fericțiți făcătorii de pace, căci aceia fiii lui Dumnezeu vor chema.

Bibl. Univ. Cluj
806. 16. 6

© BCU CLUJ

Din sumar:

- Alocuțiunea Papei Francisc la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;
- Cuvântul PSS Virgil Bercea adresat revistei *Familia*, la ceas aniversar - pag. 2;
- Nicolae Steinhardt - un apologet bonom al culturii și credinței - pag. 9.

Cuvântul Preasfinției Sale Virgil Bercea adresat revistei „Familia”, la ceas aniversar

La Teatrul Regina Maria din Oradea a avut loc, joi 25 iunie, deschiderea oficială a zilelor dedicate revistei *Familia*, aflată la ceas aniversar, comemorând 150 de ani de la înființare. La eveniment au luat parte personalități ale diverselor instituții culturale și reprezentanții Bisericii Greco Catolice și Ortodoxe.

Aflat la eveniment, Preasfinția Sa Virgil Bercea a transmis un mesaj la acest moment aniversar. În continuare prezentăm mesajul Preasfinției Sale:

Revista Familia – 150

Sunt bucuros să fiu astăzi în fața Domniilor Voastre – 150 de ani de la apariția Revistei *Familia* – onorantă aniversare care cinstește înaintașii și obligă contemporanii. În același timp îi felicit și îi incurajez, dintru început, pe cei care astăzi trudesc la Revista *Familia*!

Am avut noi, aici prin Bihor, personalități luminate cu o gândire și o viziune profetică pentru neamul, limba și cultura poporului român din această parte a Țării. Mă gândesc aici la un Moise Dragoș cu a sa primă școală românească de la Oradea, deschisă la 1784 sau la un Ignatie Darabant și al său prim ”Suplex” din 1791 și mergând mai departe pe firul istoriei, la un Samuil Vulcan cu al său Liceu din Beiuș deschis la 1828, pentru a ajunge la un Iosif Vulcan cu a sa Revistă *Familia* de la 1865.

”Făclia aprinsă” de acești profeți ai neamului, parafrazându-l pe Mircea Eliade, făclia aprinsă de un Iosif

Vulcan prin Revista *Familia* nu s-a mai stins pentru că ea a fost purtată peste generații de oameni de cultură cu probitate morală și spirituală care au știut să-i conducă destinele dincolo de vicisitudinile istoriei. Știm că Liceul lui Vulcan din Beiuș mai dăinuie, la fel Școala din Oradea, iar cei 150 de ani ai Familiei sunt torța pe care Iosif Vulcan o încredințează, mereu și mereu, celor de astăzi la fiecare număr nou al revistei. Profetică a fost deschiderea școlilor, profetică a fost *Suplexul* precum, profetică a fost și acceptarea lui Eminescu în paginile Revistei *Familia* și schimbarea numelui său.

Dar, mai este la modă profeția? Idealurile mai au sens? Într-o lume a mass-mediei internautice, când lumea cunoașterii ni se deschide printr-un click pe o tastă, pare că aceste două dimensiuni ale culturii, idealul și profeția, și-au pierdut actualitatea. Și totuși, mai vorbim o limbă, avem încă o conștiință a apartenenței la familie și neam ca dimensiune existențială iar dorința de perfecțiune o găsim printre internauți și, cu atât mai mult în cultură. Dacă Revista *Familia* a fost, la o vreme, ”o tribună a întregii literaturi românești, o emblema a identității culturale naționale”, cred, sunt conștienți că mai are încă această chemare în societatea contemporană chiar și prin lumea virtuală a internetului.

Vreau să mai adaug că Părintele revistei *Familia*, Iosif Vulcan, precum și fondatorii primelor școli românești de prin părțile bihorene au fost cu toții greco-catolici luminați, cu mari idealuri: profeți așa spune. Școlile au fost deschise tuturor, ortodocși sau greco-catolici ”nici o plată de la ucenici așteptându-să”, ba au fost și elevi evrei și unguri; *Suplexul*, la vremea respectivă, cerea drepturi pentru toți românii ortodocși sau greco-catolici; revista lui Vulcan, *Familia* lui Vulcan a fost și este deschisă ”nici o deosebire confesională făcându-se”, ba mai mult *Familia* de azi lui Vulcan respiră cultura popoarelor Europei. Privind retrospectiv, revista *Familia* se încadrează într-un siaj cultural pe care Școala Ardeleană l-a inaugurat prin Maior, Șincai, Micu, Budai-Deleanu. Mai presus de toate, revista *Familia* a fost și trebuie să rămână limbă vorbită și literatură trăită, conștiință și identitate, integrare a culturii naționale în marea cultură a Europei și a popoarelor lumii.

Îmi pare că dintr-un colț al Raiului ne privește astăzi Iosif Vulcan. Distins și elegant ne surâde pe sub mustața-i deasă, este detașat în cămașa-i impecabilă cu papion, știe că idealul și profeția lui nu s-au năruit, este mulțumit: Revista lui, revista *Familia* a împlinit onorabila vârstă de 150 de ani.

Vivat, Crescat, Floreat!

† Virgil BERCEA

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Maria este sus și ne așteaptă cu iubire

15.08.2015

Iubiți frați și surori, bună ziua și sărbătoare frumoasă a Sfintei Fecioare Maria! Astăzi Biserica celebrează una dintre sărbătorile cele mai importante dedicate sfintei Fecioare Maria: sărbătoarea ridicării sale la cer. La sfârșitul vieții ei pământești, mama lui Cristos a urcat cu sufletul și trupul la cer, adică în gloria vieții veșnice, în comuniunea deplină cu Dumnezeu.

Pagina de astăzi din evanghelia (Lc 1,39-56) ne-o prezintă pe Maria care, imediat după ce l-a zămislit pe Isus prin lucrarea Spiritului Sfânt, merge la ruda sa bătrână Elisabeta, care așteaptă și ea în mod miraculos un copil. În această întâlnire plină de Spiritul Sfânt, Maria își exprimă bucuria cu cântarea Magnificat, pentru că a conștientizat semnificația lucrurilor mari care se realizează în viața sa: prin intermediul ei ajunge la împlinire toată așteptarea poporului său. Dar evanghelia ne arată și care este motivul cel mai adevărat al măreției Mariei și al fericirii sale: motivul este credința. De fapt, Elisabeta o salută cu aceste cuvinte: „Fericită aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de Domnul!” (Lc 1,45). Credința este inima întregii istorii a Mariei; ea este cea care crede, marea credincioasă; ea știe – și spune aceasta – că în istorie apasă violența prepotenților, orgoliul bogaților, aroganța celor mândri. Totuși, Maria crede și proclamă că Dumnezeu nu îi lasă singuri pe fiii Săi, umili și săraci, ci îi ajută cu milostivire, cu grijă, dând jos pe cei puternici de pe tronurile lor, risipindu-i pe cei orgolioși în inima lor. Aceasta este credința mamei noastre, aceasta este credința Mariei!

Cântarea Sfintei Fecioare Maria ne lasă să intuim și sensul împlinit al vieții Mariei: dacă milostivirea Domnului este motorul istoriei, atunci nu putea „să cunoască putrezirea mormântului cea care l-a născut pe stăpânul vieții” (Prefața). Toate acestea nu se referă numai la Maria. „Lucrurile mari” făcute în ea de cel Atotputernic ne ating profund, ne vorbesc despre călătoria noastră în viață, ne amintesc ținta care ne așteaptă: casa Tatălui. Viața noastră, văzută în lumina Mariei ridicate la cer, nu este o vagabondare fără sens, ci este un pelerinaj care, chiar cu toate incertitudinile și suferințele sale, are o țintă sigură: casa Tatălui nostru, care ne așteaptă cu iubire. Este frumos să gândim acest lucru: că noi avem un Tată care ne așteaptă cu iubire și că și Mama noastră Maria este acolo sus și ne așteaptă cu iubire.

Între timp, cât trece viața, Dumnezeu face să strălucească „pentru poporul Său care peregrinează pe pământ un semn de mângâiere și de speranță neclintită” (Ibid.). Acel semn are un chip și acel semn are un nume: chipul luminos al Maicii Domnului, numele binecuvântat al Mariei, cea plină de har, pentru că a crezut în cuvântul Domnului: marea credincioasă! Ca membri

ai Bisericii, suntem destinați să împărtășim gloria Mamei noastre, pentru că, mulțumire fie lui Dumnezeu, și noi credem în jertfa lui Cristos pe cruce și, prin Botez, suntem inserați în acest mister de mântuire. Astăzi toți împreună o rugăm pentru ca, în timp ce se desfășoară drumul nostru pe acest pământ, ea să îndrepte spre noi ochii săi milostivi, să ne lumineze drumul, să ne indice ținta și să ni-l arate după acest surghiun pe Isus, rodul binecuvântat al trupului ei. Și să spunem împreună: o, milostivă, o, blândă, o, dulce Fecioară Marie!

După *Angelus*, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori,

Gândul meu se îndreaptă, în acest moment, spre populația din orașul Tianjin, în sudul Chinei, unde câteva explozii în zona industrială au cauzat numeroși morți și răniți și daune uriașe. Asigur rugăciunea mea pentru cei care și-au pierdut viața și pentru toate persoanele încercate de această nenorocire; Domnul să le dea ușurare lor și sprijin celor care sunt angajați pentru a alina suferințele lor.

Vă salut pe voi toți, romani și pelerini din diferite țări! Vă încredințez grijii materne a mamei noastre, care trăiește în gloria lui Dumnezeu și însoțește mereu drumul nostru. Și cât de frumos ar fi ca astăzi să puteți merge să o vizitați pe Sfânta Fecioară Maria, *Salus Populi Romani*, la „Santa Maria Maggiore”: ar fi un gest frumos. Vă mulțumesc că ați venit și vă urez o sărbătoare frumoasă a Sfintei Fecioare Maria. Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine.

Poftă bună și la revedere!

Otilia BĂLAȘ

Vestitorul - 90 de ani de la apariție

Sunt 90 de ani de când, cu binecuvântarea IPSS Valeriu Traian Frențiu, la 1 ianuarie 1925, a apărut la Oradea „Vestitorul”, „organ al Eparhiei Române Unite de Oradea și revistă de cultură religioasă”.

Istoria „Vestitorului” menționează inițiativa apariției revistei venind din partea „Reuniunii Mariene”, care, la 6 iunie 1924, înaintează un memoriu IPPS. Valeriu Traian Frențiu, cu ideea înființării unei publicații prin care să se răspundă la atacurile împotriva Reuniunii Mariene și a Bisericii noastre, atacuri publicate în revista „Cele Trei Crișuri”.

Pentru Preasfinția Sa existența unei reviste a Eparhiei era o necesitate cerută atât pentru preoți, cât și pentru laici, nu însă o publicație cu caracter polemic, ci o revistă de spiritualitate și cultură creștină, dar care să includă apărarea Bisericii. Articolul-program pune în lumină acest specific al revistei care urma să fie: „...arena unde își va putea aduce fiecare tributul la consolidarea, întărirea și propășirea noastră religioasă”, a Bisericii al cărui centru de credință este Roma. Revista „va nizuți nu numai să facă cunoscute și să introducă metodele de activitate pastorală aplicate în acea parte a Bisericii Apusului, ci ea va predica și va apăra și alipirea neclintită către religia Romei eterne, în care trăim și murim”.

Revista „Vestitorul” are două serii, prima, de la apariție până în 1940, și a doua serie, care a apărut după obținerea libertății Bisericii în 1989, din 1993, datorită P.S.S. Vasile Hossu care a făcut posibilă reapariția revistei dându-i și un subtitlu nou: „Foaie de spiritualitate și cultură creștină”.

Astăzi „Vestitorul” - revistă lunară de cultură creștină - este în atenția P.S.S. Virgil Bercea, Preasfinția Sa fiind și președintele colectivului de redacție. Pr. Olimpiu Todorean este redactorul coordonator, scriitorul Ioan F. Pop, secretarul de redacție, revista bucurându-se și de un număr constant de colaboratori.

La 20 de ani de la reapariția „Vestitorului”, Redacția a sărbătorit evenimentul punând în lumină importanța publicației în Biserica noastră și în viața Eparhiei.

Acum, la 90 de ani de când revista a fost scoasă, parafrazându-l pe Cardinalul Henri de Lubac, ne simțim solidari cu cei care înaintea noastră și în Biserica noastră „s-au rugat, au muncit, au gândit și au suferit pentru Cristos”. Ne punem deci din nou întrebarea: „Ce a însemnat și ce înseamnă <Vestitorul> pentru Biserică, Eparhie și pentru noi?” Căci revista a avut și are un profil în care partea spirituală deține locul principal, dar, totodată, publicația nu a ignorat și nu a rămas insensibilă la frământările timpului istoric.

PARTEA OFICIALĂ

VALERIU TRAIAN FRENȚIU

din îndurarea preabunului Dumnezeu și grația Sfântului Scaun Apostolic al Romei, Episcop român unit de Oradea-Mare, Asistent al Tronului Pontificiu, Doctor în Sf. Teologie, etc.

Cititorilor dar și binecuvântare!
Iubiților Frați și Fii!

Ajunsem, cu ajutorul bunului Dumnezeu, la începutul anului 1925, declarat de Sfântul Părinte Piu XI, Papa dela Roma, de an nubiilor și sfânt.

Serbarea anilor iubirii s'a început încă în vechime, cu 1391 ani înainte de nașterea Mântuitorului nostru Iisus Cristos. În acești ani iubitori își câștigau libertatea toți sclavii și proprietățile risipite se dădeau înapoi foștilor proprietari.

În era creștină, abia la anul 1300 s'a proclamat în mod solemn anul iubilor prin Papa Bonifațiu VIII, până atunci creștinii în anii iubirii se sileau numai să deprindă mai multă pietate, fără să se facă serbări oficiale.

În anul acesta sfânt și noi, iubitorilor, trebuie să ne curățim suietele de toate păcatele, făcând o mărturisire generală bună și dându-ne silința de a nu mai păcăliți, silindu-ne de a lăsa toate poruncile lui Dumnezeu și ale Sf. Bisericii cât se poate de bine.

Dar nu ajunge numai atâtă: — „Și iată anul, apropiindu-se, a zis lui: „Învățătorule bune, ce voi face, ca să am viața de veci?” Iară el a zis lui: „Ce-mi zici bun? Nimeni nu este bun, numai unul Dumnezeu. Iară de vrei să intri în viață, lăsa poruncile.” Zis-a lui: „Cari?” Iară Iisus l'a zis: „Să nu ucizi, să nu curvești, să nu furi, să nu mărturisești strădă, Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe de aproapele tău ca pe tine însuși.” Zis-a lui Iacob:

„Toate acestea le-am păzit din tinerețele mele; ce-mi mai lipsește încă?” Zis-a Iisus lui: „De vrei să fi desăvârșit mergi, vinde averea ta și o dă săracilor și vei avea comoară în ceru, și vino după mine”. (Mat. 19, 16-21).

Îtrebuie așadar în acest an sfânt să ne silim a fi desăvârșiți, deprinzând toate virtuțile în măsura cea mai mare și făcând cât mai multe fapte bune ca să ne putem apropia de Iisus și săi urmăm lui.

Nu e deașina că, după ce am scăpat de robia deavolului, ai cărui sclavi ne-am făcut prin păcate, nici recăștigându-ne darul sfinților, proprietatea noastră câștigată prin sf. botez, pe care am pierdut-o prin păcat, să ne îndestulim cu atât și să ne așezăm la marginea prăpastiei, că poate veni un viitor care să ne arunce înapoi; ci trebuie să ne înălțăm, urmând lui Iisus, la munte, unde a finit sfinților săi învățeci cuvântarea despre adevărata fericire din lume, zicând: „Feriți cei săraci cu spiritul, căci aceora este împărăția cerurilor.

Feriți cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia.

Feriți cei blânzi, căci aceia vor moșteni pământul.

Feriți cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate, căci aceia se vor sătura.

Feriți cei milostivi, căci aceia se vor milui.

Feriți cei curăți cu inimă, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Feriți făcătorii de pace, căci aceia fii lui vor chema.

- "Vestitorul" primul număr înainte 1948-

Pentru a avea o imagine de sinteză despre „Vestitorul” pe durata celor 90 de ani de la apariție, încercăm să facem o paralelă între „ieri” și „astăzi”.

Pe acel „ieri” îl vom cunoaște analizând revista apărută în prima jumătate a anului 1927 - o întâmplare fericită sau un adevărat miracol a salvat de la distrugere puține exemplare.

Revista a apărut bilunar și a avut o structură stabilă: *Partea oficială, Partea neoficială, Cronică, Schițe de predici, Tipic și Poșta redacției.*

În paginile „Părții oficiale” sunt informații importante despre viața spirituală și despre oame-nii Bisericii. Astfel, în „Vestitorul” din 1 februarie, este publicat „Statul personal al Diecezei Române Unite de Oradea-Mare”, material care prezintă organizarea întregii Dieceze, instituțiile, responsabilitățile preoților și numele lor: Episcopul diecezan, Capitlul Catedralei, Canonicii onorari, Consistorul episcopesc, Asesori din alte Dieceze, Oficiul diecezan, Tribunalul matrimonial, Exactoratul diecezan, Comisia examinatoare a profesorilor de religieune, Academia Teologică, Școala Normală diecezană din Oradea, Liceul de băieți din Beiuș, Internatul „Pavelian” de băieți din Beiuș, Liceul de Fete din Beiuș, Internatul „Pavelian” de fete, Preoți diecezani în învățământul statului, și Districte - XIX (Protopopi-

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

ate), numele protopopilor și al preoților parohi. Cu o astfel de organizare se intenționa excluderea unor greșeli posibile.

În numărul din ianuarie 1927 este prezentată revista „Cuvântul Adevărului”, publicația părinților călugări de la Mănăstirea Bixad. Numărul din februarie închină rubrica Papei Pius al XI-lea, aducându-i omagiu la cei cinci ani de Pontificat.

În revista din 15 mai, articolul „Serbările Jubiliare - 150 de ani de la înființarea Diecezei” prezintă programul celor două zile jubiliare, 15-16 iunie, și cuvântul IPSS. Valeriu Traian Frențiu: **„Pentru ca aceste serbări să decurgă cu cât mai mare solemnitate, dorim ca și pe Venerați Frații Preoți din cuprinsul Diecezei Noastre, cărora împrejurările le va permite, și în cadrele posibilității și pe delegații parohiilor, să-i vedem de față mai ales la Liturgia Pontificală din 16 iunie, când prin rugăciunile noastre vom aduce prinosul mulțumirilor noastre Preaînduratului Dumnezeu pentru mulțimea binecuvântărilor sufletești și culturale pe cari în timp de un veac și jumătate în abundență le-a revărsat asupra Diecezei și prin dânsa asupra întregului neam românesc, și prin rugăciuni fierbinți să implorăm belșugul darurilor cerești ca această Dieceză și pe viitor să-și poată împlini misiunea sa spre binele sufletesc al credincioșilor ei, spre mărirea Sfintei Biserici și a scumpei noastre Patrii. Frații preoți își vor aduce cu sine și odăjdii de culoare albă. Deodată lăsăm, ca în preseara acestor serbări jubiliare, anume în ziua de 15 Iunie 1927, la orele 8 seara în toate bisericile Diecezei să se tragă toate clopotele timp de o jumătate oră. Valeriu Traian Frențiu, Episcop român unit al Orăzii”.**

Prin articolul „*Maiestatea Sa Regele Mihai I*”, revista din 27 iulie face cunoscută întregii Dieceze succesiunea la Tronul țării, după moartea Regelui Ferdinand I, a Maiestații Sale Mihai I, în timpul minorității, Înalta Regență va exercita puterile Regale.

În partea oficială, în fiecare număr apar preoții decedați, slujitori fideli ai Bisericii cât timp au fost în viață, pentru care clerul și credincioșii sunt chemați la rugăciune.

Privind această secțiune a revistei, se observă atenția dată problemelor de importanță majoră din viața Bisericii Catolice, a Diecezei și a țării.

Cantitativ, secvența neoficială este mult mai cuprinzătoare și mai diversă. Din materialele publicate se constată că exista o atitudine răuvoitoare din partea Ministerului Cultelor și a Bisericii Ortodoxe față de Biserica Greco-Catolică, **„un joc de tactică bizantină”**, la care Biserica ia atitudine. În Senat, la ședințele din 16-18 decembrie 1926 au vorbit IPSS Iuliu Hossu și un senator al Sătmarului, oratori care **„au strâns cu ușa logicei și adevărului pe dl. Ministru**

al Cultelor”. Se avea în vedere un decret propus de dl. Goldiș, cu idei preluate de la **„neodihniții din Sibiu și aiurea”**, privitor la condițiile recunoașterii unei parohii și a ajutorului de stat, condiții diferite pentru cele două Biserici, Unită și Ortodoxă dominante.

Era clară intenția de a extinde **„statutul Bisericii Ortodoxe și asupra celei Unite, cu un cuvânt vreau să facă unirea fără să ne întrebe, sau vreau să ne slăbească până la peire prin reducerea parohiilor noastre. Dar nu va fi tocmai cum doresc neodihniile lor”** („Vestitorul”, 1 februarie 1927, Partea neoficială”, Decretul Goldiș”, p.5).

O privire la o dimensiune mai largă pune în evidență fundalul pe care Biserica Greco-Catolică își îndeplinea misiunea data de Dumnezeu. Autorul articolului nu ezită să o spună: **„Se știe ce tulburare a produs în sufletele noastre tocmai în preajma Sărbătorilor Nașterii Domnului”**.

Cele mai multe texte au ca scop cunoașterea doctrinei catolice, întărirea credinței, însemnătatea papalității, fidelitatea față de Biserica lui Petru, într-un cuvânt, conștiința identității noastre catolice.

„Îngerul Domnului” este un astfel de text - cuvântarea rostită în Catedrala „Sf. Nicolae” din Oradea, la 2 ianuarie 1927. Autorul apare cu inițiale P.T., desigur, Canonicele Petru Tămâian.

Reținem câteva idei: actualitatea mesajului dat de Sfântul Ioan Botezătorul pentru **„omenirea dezorientată, tulburată, zăpăcită, nu numai de patimile proprii cari mereu le poartă omul cu sine, ci chiar de prorociei cei mulți care au pretenția de a o ferici. Aici vezi pe filozoful atotștiutor care o asigură că nu este Dumnezeu...”** La o astfel de dezorientare, pentru orice timp, răspunsul îl dă Cristos: **„Eu sunt lumina lumii, cel ce vine după mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”** (Io, 8,1).

În continuare, preotul vorbește credincioșilor despre Biserica lui Cristos și despre puterea data de Cristos lui Petru, citând din Sfânta Scriptură: **„Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea...Tie-ți voi da cheile...”**. În virtutea acestor cuvinte au preluat Papii de la Roma conducerea Bisericii. Urmează o scurtă istorie a Bisericii, datorită de a apăra credința, sunt trecuți Papii sfinți și îndemnul: orice credincios, în momentele în care i se clatină credința, să-și amintească adevărul: **„credința noastră nu este întemeiată pe nisip, nici pe un fir de trestie, ci pe stâncă, despre care Cristos Mântuitorul a zis că porțile iadului nu o vor birui”**.

Continuarea lecturii este tulburătoare. Autorul se întreabă ce se va întâmpla cu Europa peste 100 sau peste 50 de ani. Imaginea dată ca răspuns este realitatea trăită de la cel de al Doilea Război Mondial încoace, persecuția, martiriul. Dar Biserica și Pa-

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Anul XVI. 15 Aprilie - 1 Mai 1940 No. 8-9

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția și Administrația: Parcul Ștefan cel Mare No. 8.	Apare la 1 și la 15 a fiecărei luni	ABONAMENT: Parohiale: 200 Lei Particulari: 160 Lei Membri Agrului 100 Lei
---	--	--

VALERIU TRAIAN FRENTIU

DIN MILA LUI DUMNEZEU ȘI GRAȚIA SFÂNTULUI SCAUN APOSTOLIC AL ROMEI EPISCOP ROMÂN
UNIT DE ORADEA-MARE.
VENERABILUL CLER ȘI IUBITULUI NOSTRU POPOR CREDINCIOS DAR ȘI MÂNTUIRE DELA DOMNUL

„Venerabilul Isus și a sfinților în mijloc și le-a zis: Pace vouă”
Ioan 20, 19.

Venerați Frați și Iubiți Fii! Cristos Mântuitorul a venit pe pământ pentru ca să ne răscumpere din robia păcatului și să ne câștige iertare și pace. Îngerul Domnului, care în vis s'a arătat Sfântului Iosif, prevestește despre Isus, că el „a oș mântui pe poporul său de păcate” (Mat. 1, 21). Iară Sf. Ioan Botezătorul văzându-l pe Cristos apropiindu-se de dânsul, a strigat: „Iată mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). Și într-adevăr Cristos pălîmînd și vărsându-și sângele său precurat, și ca un miel nevinovat jertfîndu-se pe lemnul Crucii, a mântuit neamul omenească de păcate. Iar în ziua Învierii sale s'a arătat Sfinților săi Apostoli și „a stălit în mijloc și le-a zis: Pace vouă”. Ucenicii s'au bucurat văzînd pe Domnul și „le-a zis lor ierăși: Pace vouă! Precum m'a trimis pe mine Tatăl, aș trimiți și eu pe voi și zicînd această a suflă și le-a zis: luați Spiritul Sfînt, cărora le veți lăsa păcatele, li-se vor lăsa și cărora le veți lăsa, vor fi ținute” (Ioan, 20, 21-23). Cristos ne arată, că nu ne putem bucura de pace, decît dacă prin s. mărturisire ne curățim sufletele de păcate și ne facem părtași de da-

rutile, pe cori Mântuitorul ni le-a câștigat prin jertfa crucii.

Și voi, Iubiților Frați și Fii, pregătindu-vă de acest mare praznic al Învierii Domnului, v'ați curățit sufletele prin s. mărturisire și pe Isus l-ați primit în sufletele voastre și totuși vedem, că pacea nu s'a sălășluit între noi, pentru că și eu vă pot zice vouă, cum a zis Isus Apostolilor săi după spălarea picioarelor: „Dacă curății sunteți, dar nu țineți” (Ioan 13, 10). Da sunteți curății, dar nu țineți, fiindcă ați dîntre voi, reșinuți de grijile lumii acestea, și-au uitat de datorințele lor de a se mărturisi și cumineca, cel puțin odată în an, la Paști, și în loc să-și curățiască sufletul și leu încercat cu un oș păcat de moarte, al omisiunii. Alții poale nu și-au făcut bine mărturisirea, fie că nu și-au examinat bine conștiința, fie că nu au avut pă-rere de rău adevărată sau nu au avut propus țare și serios de a nu mai păcăli. Căci foarte puțin sunt, cari își propun serios, cu de acel încete să împlinescă toate poruncile lui Dumnezeu și nu numai unele, cari le convin lor, ci în nici o zi a vieții lor să nu iasă din voia lui Dumnezeu.

Venerați Frați și Iubiți Fii! În Pastorală, pe care v'am adresat-o la începutul Sf. Paresemi din anul 1932, v'am arătat, că criza economică-finanțiară, ce încă atunci a început să apese asupra omenimii, esie urmarea neasculțării omului și a omenimii de poruncile Domnului. Am arătat, că criza economică este consecința firească a crizei de credință, a lepădării omului de Dumnezeu și este împlinirea amenințării Aceluia, care prin Profetul său Ieremia zice: „Ascultă pămîntule, iată eu aduc peste

©BCU CLUJ

- "Vestitorul" ultimul număr înainte 1948 -

pii au continuat și vor continua să existe. Și oricum ar fi istoria, Papa „chiar dacă vigeliile accidentale ale veacului îl vor obliga să nu mai locuiască într-un palat, va locui într-o colibă sau, dacă trebuie, într-o peșteră, dar el va trăi, întotdeauna stăpînul sufletelor, întotdeauna apostolul dragostei și al păcii, făcînd să treacă din Papă în Papă inelul pescarului...”

La cinci ani de Pontificat al lui Pius al XI-lea, în numărul din 15 februarie 1927, în articolul „Întru mulți ani, Stăpâne!”, revista, schițează personalitatea marelui Pontif, cel care „a împodobit” Biserica cu sfinți, cum este Sf. Tereza de Lisieux, Pontif a cărui generozitate este cunoscută de întreaga lume, Papa fiind „cea mai mare și mai respectată putere morală din lume”. Biserica Unită îi cunoaște înțelepciunea, iubirea și bunătatea și, din toată inima, la ceas sărbătoresc, îi spune: „Întru mulți ani, Stăpâne!”

În același număr, revista publică conferința „Papii și Români”, ținută cu aceeași ocazie de Pr. dr. Al. L. Tăutu. Este o istorie a creștinismului românesc de origine latină, adevăr argumentat cu o bogată documentare istorică și lingvistică. „Fatalul destin al istoriei” (D. Onciu), „ne-a silit să trecem la ritul bizantin”, după ce sute de ani și cu Apostolul și încreștinătorul nostru, Niceta Remesianul, am fost sub jurisdicția Papilor de la Roma. „Fatalul destin...”,

ruperea de Occidentul catolic „a apăsă multă vreme ca o piatră grea sufletul poporului nostru care n-a putut lua nici un avânt într-o haină străină”. Pr. Tăutu subliniază importanța Unirii cu Biserica Romei, la 1700, nu numai în dimensiunea spirituală, dar și în cea culturală: de atunci scriem cu litere latine!! De atunci s-a pus o altă amprentă arhitecturii, picturii, muzicii și instituțiilor bisericești, de atunci noi, greco-catolice, datorită Blajului, ne-am creat o identitate de o deosebită frumusețe, iar Biserica Greco-Catolică Română a devenit „Perla Bisericilor Orientale”.

În numărul din mai, paginile cele mai numeroase sunt destinate articolului „Concordatul”, semnat cu inițialele P.T. Concordatul încheiat între Stat și Vatican stabilea normele după care va funcționa Biserica Catolică în România - cele mai multe state europene și americane aveau încheiate astfel de Concordate. Biserica Ortodoxă a protestat vehement împotriva Concordatului susținînd că: „Dacă totuși guvernul va încheia acest concordat în contra voinei neamului nostru creștin ortodox, declarăm că nu-l vom recunoaște niciodată și vom lupta cu toate puterile până îl vom desființa” („Vestitorul”, 15 mai 1927, p.2). Se subliniază ca o notă pozitivă susținerea Concordatului și de intelectuali ortodocși, „oameni luminați și cu înțelegere pentru nevoile generale ale omenirii și ale țării”.

Temele articolelor sunt felurite, cele mai numeroase sunt religioase: „Patimile Domnului”, Pr. Al. L. Tăutu, „Problema Omului”, Pr. prof. Aug. Cosma, „Fiul Omului”, Pr. prof. N. Flueraș. Pr. Prof. Ion Georgescu publică serialul „Biserica Românilor din municipiul Oradea și județul Bihor”. Școlile confesionale și formarea tinerilor sunt mereu în atenția Episcopilor noștri, caracterul tinerilor, patriotismul și, desigur, în paginile revistei. Despre trăirea vieții creștine și despre morala creștină scriu preoții și intelectualii Eparhiei, astfel sunt articolele despre asociațiile laicilor, mai ales despre „Reuniunea Mariană”.

Ideea unității Bisericii lui Cristos - „unitate sfășiată acum 900 de ani” - apare doar accidental, deși se dorea. Biserica Unită rămânea foarte atentă la ceea ce se înțelegea prin ideea de „unire”, intuia un pericol. Cu atît mai mult revista pleda pentru legătura puternică a Bisericii Blajului cu Roma.

„Astăzi”. Care a fost drumul „Vestitorului” în cei 90 de ani? A fost un drum cu întreruperi - suprimarea Bisericii noastre în 1948 explică totul. Privite cele două serii, e uimitoare asemănarea. Până la apariția seriei noi, Biserica Greco-Catolică a fost scoasă în afara legii, a trecut prin persecuție, a dat Martiri și Sfinți, a redevenit liberă, dar depozată de ce a avut: biserici, școli, biblioteci, de tot. Constantă a ră-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Oradea, 27 iunie 1993 Seria I Nr. 1/1993

Editat de Episcopia română unită din Oradea

Vestitorul unirii

Foaie de spiritualitate și cultură creștină

Iubiți cititori

Modestele rinduri ce le aveți în față, cu ocazia comemorării Ep. Dr. I. Suci și a celorlalți episcopi martiri, doresc să fie o punte de trecere de la zestrea literaturii religioase, a cărei acumulare rodnică a fost întreruptă în 1948, la o nouă producție de articole și versuri cu caracter religios menite să fie merinde pentru viața spirituală și îmbogățirea culturală a neamului.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe cei care vor colabora la editarea acestui început de mare valoare.

Episcop Vasile Hossu

Dr. Ioan Suci,
Episcop auxiliar de Oradea, Administrator Apostolic al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș

- "Vestitorul" primul număr după 1989 -

mas doar ostilitatea față de Biserica Greco-Catolică -aceiași fundal deci pentru „Vestitorul” ca în urmă cu 90 de ani. Structural, nu sunt deosebiri semnificative față de seria dinainte. Credincioșii ieșiți din comunism și intrați în epoca relativismului, au nevoie să cunoască adevărurile de credință, identitatea catolică de asemenea, istoria Bisericii, Documentele Conciliului Vatican II, cultura creștină și umanistă, școlile catolice, Ordinile călugărești, Enciclicile, prezența Bisericii Catolice în lume, ecumenismul. Au nevoie să știe ce este un Episcop, a-l cunoaște pe Episcopul Eparhiei Virgil Bercea, Pastoralele și cuvântul său, Papii care au condus și conduc destinele Bisericii - această imensă bogăție de informații este în atenția revistei, în linii mari, ca și în trecut. Și tot ca și în trecut, orizontul vieții creștine este larg deschis datorită catolicității.

Față de trecut, „Vestitorul” are pagini cu un foarte accentuat caracter constructiv. Refacerea valorilor distruse cere un efort permanent, dar reușitele în viața spirituală și în recâștigarea parohiilor, viața dinamică a Eparhiei, toate întăresc, unesc co-

munitatea greco-catolică care trăiește intens bucuria și, în pofida tuturor obstacolelor ridicate în cale, nu este lipsită de încredere în biruința BINELUI și A DREPTĂȚII.

Și tot diferită față de trecut este prezența colaboratorilor. Dacă în seria veche autorii articolelor erau aproape exclusiv preoții, acum se remarcă și numeroși laici.

Distincția intelectuală, echilibrul și judecata compănită a Redacției dau revistei demnitate, o face

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editat de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iunie Seria I, Anul XX, Nr. 12 (260), 2015

PRIMA SPOVADĂ ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE SOLEMNĂ LA GHENCI

Din sumar:
Alocuțiunea Papei Francisc la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;
Președintele României i-a înmănat Preafericitului Cardinal Lucian "Steaua României" - pag. 4; Discursul Domnului Klaus Iohannis în catedrala din Blaj - pag.5

- "Vestitorul" luna iunie 2015 -

să meargă în pas cu timpul, să servească Biserica.

Privit în cuprinsul celor 90 de ani de viață, prin ținută și prin întregul ei, „Vestitorul” a ridicat și ridică simțitor calitatea revistelor de acest gen datorită articolelor cu subiecte care dau elan credinței și iubirii pentru Biserică, largesc orizontul ideilor și îmbogățesc sufletul.

A fi 90 de ani în serviciul lui Cristos și al Bisericii Sale este un dar ceresc. Și la ceas aniversar, îl rugăm pe Dumnezeu, o rugăm pe Sfânta Fecioară să reverse har și binecuvântări peste revista Eparhiei noastre.

Pentru „Vestitorul”, cu toată inima, **La mulți ani!**

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2015

SEPTEMBRIE

Universală: Pentru ca să crească oportunitățile de formare și de muncă pentru toți tinerii.

Pentru evanghelizare: Pentru ca toți cateheții să fie în viața lor martori coerenți ai credinței pe care o vestesc.

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI

(X)

11. BISERICA ECOLOGISTĂ. Posibilul sens din de subtitlu ar trebui să semnalizeze două situații. Când spunem Biserică ne referim desigur la Biserica vie, comuniunea persoanelor consacrate și a credincioșilor. Ecologist este cuvântul care se referă la persoana, persoanele, comuniunile ce respectă prin fapte interacțiunea dintre organismele vii și mediul lor de viață. Cu alte cuvinte respectă și trăiesc comportamental creația dumnezeiască, făptuită prin voința Tatălui ceresc la facerea lumii.

Cei care dorim să devenim, să fim ecologiști, adică iubitori și apărători ai naturii trebuie să pornim de la un postulat al Sf. Augustin care deschide capitolul al XXVIII-lea din "Confesiuni": "CREAȚIA LUI DUMNEZEU ESTE BUNĂ ÎN MOD ABSOLUT".

Să-l urmăm pe Sf. Augustin în spusele sale: "Ai privit-o, Dumnezeule, toate cele pe care le-ai creat și ai văzut că toate sunt bune. Pentru fiecare dintre lucrările tale ai spus să se facă și după ce s-au făcut, le-ai privit pe fiecare în parte și ai văzut că sunt bune. Am numărat și am găsit în Scriptură că de șapte ori tu ai privit și ai văzut că ceea ce ai creat este bun; când ai privit pentru a opt-a oară și ai văzut întregul Creației, ni se arată că ai spus că este nu doar bun, ci chiar foarte bun, tocmai pentru că le-ai văzut pe toate ca pe un întreg".

Frați întru Cristos și întru Creația lui Dumnezeu vă propun o incursiune în domeniul științei numită ecologie folosind calea credinței care precede cunoașterea, conform sintagmei augustiniene "Cred pentru ca să înțeleg". Vom proceda în felul următor. Luăm cu noi, scris pe o bucată de hârtie ori în mintea noastră citatul Sf. Augustin, relatat anterior și ne postăm într-un loc, la o distanță de unde să vedem o pădure. Citim și recitim textul ca să ne dăm seama că ne găsim în fața "unui întreg" - o pădure pe care știința "Ecologie" o numește ecosistem. De ce acest nume? Pentru că este un sistem format din părți componente vii (copaci, ierburi, ciuperci, diferite animale etc.) și solul pădurii, componenta nevie. Deocamdată nu ne interesează denumirile științifice a celor două componente, deoarece vom trăi întâi o stare de emoție rostită sub forma: Ce frumoasă este pădurea!!! sau nerostită dar trăită. În textul augustinian pădurea este un întreg de ziua a opta, un întreg care "este nu doar bun, ci chiar foarte bun". Următoarea mișcare pe care trebuie s-o facem este să ne apropiem de pădure, ba chiar să intrăm "regatul ei" verde. Urmând povața din text să numărăm șapte "părți" din această pădure. Ne oprim și privim un stejar, cum sunt mulți alții. Constatăm că este frumos îmbrăcat în verdele crud al primăverii ori în arămiul toamnei. Este viguros și puternic. Spunem cu multă convingere: "stejarul este "o parte" frumoasă, bună a pădurii". Privim și procedăm la fel încă de

șase ori pentru: o tufă de măcieș, pentru covorul ierbos, pentru misterioasele ciuperci, pentru păsările care concertează de zor, pentru o veveriță ocupată cu festivalul culinar al ghindelor de stejar și chiar pentru vulpea cea șireată care tocmai s-a ascuns într-o vizuină. Deci șapte părți bune și frumoase ale întregului - pădure - care este foarte bună și foarte frumoasă.

Așa ar trebui să fie, însă ... din păcate, însă ...

La marginea pădurii printre tufele rozalii ale măcieșului de primăvară - vară, sau a celui de toamnă împodobit cu bulinele sângerii ale fructelor, observăm și parcă auzim întristați râsul grotesc al flacoanelor de plastic, fâșâitul neplăcut al pungilor de plastic, mirosul greu al unui sol bolnav. Înaintăm prin acest întreg - pădurea - pe care Dumnezeu L-a creat și L-a numit "foarte bun". Cu durere și regrete greu de rostit, ne împiedicăm de cioturile copacilor tăiați și dacă ne gândim la CREAȚIA TATĂLUI CERESC poate suntem în stare să auzim vaietul acestora.

Șirul acestor descoperiri jalnice poate continua, din păcate dar ne oprim aici pentru a concluziona: părțile întregului cele create și numite de Dumnezeu ca fiind bune, precum și întregul cel foarte bun nu mai sunt nici bune și nici foarte bune. Privindu-ne în oglinda sufletului nostru, admitem, cu toții ori în mare majoritate, că noi, oamenii, suntem vinovații. La unison vom rosti promisiunea acelui "trebuie" repetat în stil cioplitură de lemn. Trebuie ... trebuie ... trebuie ... iată pavajul intențiilor bune, pentru calea pe care noi oamenii o parcurgem anemic întru salvarea întregului foarte bun, a naturii, creația dumnezeiască.

Dintre toate instituțiile lumii acesteia Biserica este poate cea mai puțin vocală în clamarea acestui "trebuie". Iată de ce, credem noi, Biserica cea vie este șansa să ne trezească din letargie, din mrejele promisiunilor "de vârf de limbă". Să ne conducă cu ajutorul îngerilor călăuzitori spre fapta ecologistă de care are atâta nevoie natura și mediul înconjurător.

Cine anume să o facă? NOI FIECARE ÎN PARTE ȘI TOȚI ÎMPREUNĂ.

Cum să o facem? Ce modalități să punem în faptă? Îndrăznim să prezentăm câteva sugestii.

Cu ocazia explicării Evangheliilor, în cuvântul de învățătură din cadrul Sfintelor Liturghii, preoții să realizeze actualizări de natură ecologistă. De pildă vorbind despre omul bolnav de 38 de ani vindecat de Isus ("acolo era o scăldătoare numită Betsaide. Împrejurul ei erau cincisprezece, în care zăceau o mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, paralitici așteptând mișcarea apei") preotul poate actualiza făcând referiri la apă, acest leagăn al vieții, creația lui Dumnezeu, îndemnând credincioșii la respect și frățietate cu acest dar divin. A

(continuare în pag. 9)

Ioan F. POP

Nicolae Steinhardt – un apologet bonom al culturii și credinței

Cu înfățișarea sa indecisă de cărturar și de sfânt, N. Steinhardt - acest apologet bonom al culturii și credinței - putea îmbrăca toate formele libertății interioare, indiferent de vitregia contextului. Condamnarea la închisoare (în lotul Noica-Pillat), pentru refuzul denunțului, l-a eliberat, de fapt, de frică și angoasă. Apoi, trecerea la credința creștină i-a întărit și mai mult curajul de a fi el însuși. Paradoxal, *Jurnalul fericirii* s-a putut naște într-un univers concentraționar tocmai pentru că autorul lui a mizat pe virtuțile libertății conștiinței, pe puterea ultimă de a depune mărturie despre o formă trăită de adevăr. La o primă analiză logică, pare aproape nefiresc să-ți extragi fericirea dintr-un loc al reclusiunii și damnării. Dar nu este singurul în această insolită ipostază. C. Noica, prietenul său, va proceda la fel în *Rugați-vă pentru fratele Alexandru*. Amândoi, pe căi diferite, vor urma calea pustniciei – unul la Rohia, celălalt la Păltiniș. Spiritele mari își verifică forța morală și spirituală tocmai în asemenea dificile momente. Nicăieri nu te înfîlnești mai adecvat cu tine însuși decât atunci când ești dezbrătat de toate atributele și valențele libertății. Atunci când singurătatea este mai densă decât întunericul și unde doar Dumnezeu mai poate rătăci o rază de lumină.

Jurnalul lui N. Steinhardt este o incursiune fascinantă într-o memorie de tip palimpsest, în care amintirile, mărturisirile și excursurile livrești se interpătrund într-un discurs unificator, conturând un portret polifonic al unui cărturar creștin care și-a găsit liniștea acolo unde alții și-o pot pierde. Cît privește postmodernismul, el este primul nostru postmodern în rasă monahală... N. Steinhardt a găsit lumina chiar în străfundurile beznei, iar acest miracol personal reiese din jurnal. Adept al

paradoxurilor existențiale, el a evoluat în registre greu de conciliat. Manifesta o patimă și un neastîmpăr literar jucăuș, dar și o smerenie creștină autentică, o eudaimologie derutantă. (R. Enescu povestea cum, atunci când Steinhardt a vizitat Oradea, l-a însoțit câteva zile, prilej cu care a murit de foame, pentru că acesta nu mânca decît un covrig și bea un ceai pe zi, ca atare a trebuit să se adapteze și el la acest auster regim). Aș apropia *Jurnalul* lui N. Steinhardt de *Confesiunile Sf. Augustin*, în amîndouă arzînd aceeași patimă și comprehensiune a credinței și culturii. Amîndoi și-au exersat *ego*-ul în perspectiva alterității imediate ca interfață a transcendentalității. Amîndoi au rupt-o brutal cu trecutul, unul și-a schimbat credința, celălalt a renunțat la aventurile necredinței. Între afirmația augustiniană, cea conform căreia „credința care nu e gîndită e nulă” și cea steinhardtiană, după care „Dumnezeu nu ne vrea proști”, există o interferență logică și teologică.

Jurnalul fericirii este o lungă confesiune în „tainele libertății” interioare, după cum confesiunile augustiniene sînt jurnalul (fericit al) formării și autoformării reperelor tainice ale credinței. În legătură cu literatura augustiniană din *Confesiuni*, e greu de decelat între frumusețea și captivanța literarității, pe de o parte, și profunzimea adevărului rostit, pe de alta. Mărturisirile sale nu sînt doar un fascinant teren de manifestare a literarității și frumosului estetic, ci sînt, mai ales, o experiență interioară trăită la limită. Frumosului spunerii augustiniene i se asociază în mod direct pasiunea sondării adevărului. Frumusețea literaturii augustiniene este și o frumusețe a adevărului asumat integral. Amîndoi au apropiat sfințenia de datele culturale ale umanului, de căderile care ne pot înălța.

(urmare din pag. 8)

polua apa, a risipi apa acestui mileniu este nu numai o crasă nesăbuintă umană ci chiar un păcat față de o zonă a creației divine. Tot așa orbul din naștere (Io 9,1 - 41) ”Atunci Isus a scuipat pe pămînt și a făcut tină și a atins ochii lui: zicînd mergi și spală-te în scaldătoarea Siloe”, ne conduce spre promisiunea păstrării sănătății solului, cel roditor pentru sămînța vieții.

Și acum o altă sugestie, poate prea îndrăzneată, complicată pedagogic și metodologic. Realizarea unor corespondențe între cele șapte zile ale Creației, din cartea Facerii, cu respectarea, păstrarea și apărarea Creației divine. Detalii metodologice: preotul ori un catehet propune credincioșilor acordarea pentru fiecare zi a facerii lumii a unui timp al lucrurilor prezente, în care atenția comunității să fie îndreptată spre respectarea și apărarea creației dumnezeiești din ziua aleasă. De exemplu: pentru ziua a doua a facerii, când Tatăl cresc a zis ”Să fie o întindere între ape și ea să des-

partă apele de ape. După ce a făcut întinderea și cu ea a despărțit apele care sunt desuptul întinderii și apele care sunt deasupra, a denumit întinderea cer”. Să acordăm o perioadă din timpul prezent (săptămîni ori luni de zile) în care să respectăm și să înțelegem importanța apei, componenta esențială a mediului întreținător de viață. Să fim parteneri înțelepți ai apelor de suprafață, subterane și a cerului. Sugestii pentru fapte concrete în perioada propusă: supravegherea poluării apelor și sesizarea neregulilor; acțiuni individuale și colective de igienizare a apelor; supravegherea și depistarea poluării atmosferei (a cerului) cu smogul industrial sau casnic.

Și încă o sugestie de educație ecologică din domeniul faptelor și nu al vorbelor. La nivelul parohiilor pot fi realizate ”afișe creștin-ecologiste” expuse în diferite zone ale naturii ori mediului înconjurător, din apropierea localității.

Sărbătoarea hramului

Cinstirea patronilor spirituali în parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din localitatea Drighiu a debutat în după-amiaza precedentă sărbătorii, care a coincis cu ziua de duminică, printr-un program de rugăciune organizat de părintele paroh, Ciprian Burdaș, la care au participat o mulțime de credincioși, fii ai satului sau invitați din localitățile învecinate. La ora 15.00 a început rugăciunea Vecerniei, celebrată de Cuviosul Părinte Tarciziu Roman de la Mănăstirea Sfântul Nicolae din Șumal, alături de ceilalți preoți prezenți. A urmat Paraclisul Maicii Domnului celebrat de părintele protopop Nicolae Bodea. Prin cuvântul de învățătură părintele a evocat personalitatea celor doi sfinți ai Bisericii: Petru, care a fost primul între egali, adică între cei doisprezece apostoli, temelia Bisericii, înaintașul Sfântului Părinte Papa, care este primul între episcopi, toți episcopii fiind de fapt în comuniune și ascultare față de el, care este Capul Bisericii. Pe de altă parte, Pavel, care a uimit prin erudiție și istețime, care s-a transformat din prigonitor al lui Isus, în apostol al Său, un model de creștin entuziast și energic.

În același timp părintele i-a îndemnat pe credincioșii localnici să-și trăiască credința cu stăruință și perseverență, chiar dacă încă se roagă într-o capelă improprie pentru oficierea serviciilor divine, amintind modelul părintelui Ilie Borz care s-a rugat mult în Drighiu, în biserica satului înainte de 1948 și clandestin, prin casele credincioșilor, pe la cei care l-au primit chiar de prin localitățile învecinate.

Fiind o rugăciune mult-iubită de credincioși și foarte cunoscută, Paraclisul a unit prin frumusețea cântului toate sufletele rugătoare ale celor prezenți, fiecare cu nevoile și suferințele sale, la picioarele Maicii Domnului, care mijlocește prin atotputernicia Sa, împlinirea rugăciunilor noastre.

Programul religios a continuat cu rugăciuni pentru bolnavi prin Sfântul Maslu, în încheierea căruia cei prezenți au primit ungera cu uleiul sfințit.

Părintele paroh, Ciprian Burdaș, a mulțumit preoților prezenți care au înfrumusețat fiecare armonia rugăciunilor și a cântărilor. De asemenea părintele Ciprian a mulțumit credincioșilor pe care îi păstorește pentru dăruirea și generozitatea cu care au pregătit această sărbătoare.

În încheiere credincioșii din Drighiu au oferit o agapă tuturor celor prezenți, care a fost, de asemenea, o ocazie de comuniune și de împărtășire sufletească.

Florica BODEA

Nunțiu Apostolic în România și-a încheiat misiunea

Nunțiatura Apostolică din București dorește să comunice că Excelența Sa Mons. Francisco-Javier Lozano și-a încheiat misiunea și a părăsit definitiv sediul ca Nunțiu Apostolic în România și în Republica Moldova la data de 20 iulie 2015.

În așteptarea numirii noului Nunțiu Apostolic, Mons. Baudouin Biajila Muankembe, Consilier al Nunțiatului Apostolic continuă să rămână în calitate de Însărcinat cu Afaceri, a.i.

București, 30 iulie 2015

Vacanța tinerilor beiușeni „cu regele David”

Copiii Parohiei „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș au petrecut împreună zile frumoase din vacanța mult așteptată.

În perioada 29 iunie – 3 iulie, copiii din comunitatea beiușeană au avut bucuria de a merge în vacanță în zona pitorească a Padișului. Organizatoare a taberei au fost neobositele Surori Minime ale Reginei Purgatoriului.

Ca în fiecare an, tabăra are o temă biblică pentru a-i călăuzi pe copii prin studiu biblic, cateheză, cântec și joc la cunoașterea unor personaje biblice și implementarea moravurilor bune ale acestora în propria viață. Tema taberei din acest an a fost - „Regele David”: alegerea acestuia și ungerea lui de către judecătorul Samuel, încrederea sa în Domnul și apărarea cu curaj a demnității divine și a poporului în fața filisteanului Goliat, prietenia sinceră dintre el și Ionatan, fiul regelui dușmănos Saul, căderea în păcat și pocăința sinceră al acestui mare rege. După citirea pasajului biblic și vizionarea unui film tematic, aceste idei au fost meditate și prelucrate de copii în grupuri de studiu, alături de animatoarele voluntare Lavinia, Maria și Izabela sub îndrumarea Sorei Antonella.

Biserica dorește ca acest cuvânt semănat să aducă roade, și cum altfel, decât în trăirea comuniunii cu cei din jur. Astfel, drumețiile zilnice, jocurile comunitare, cântecele și masa împreună au fost o ocazie de creștere în prietenie și rodire. Toți așteptau cu entuziasm momentul drumeției, chiar dacă uneori se mai auzea și câte un suspin al vreunui drumeț obosit. Atunci toți poposeau în câte o poieniță, serveau o mică gustare, iar părintele paroh profita pentru a-i conștientiza că natura este un dar din partea Domnului pentru noi, un dar pentru care trebuie să aducem mulțumiri și care trebuie prețuit și îngrijit. În puncte de răscruce ale traseelor ur-

mate, drumeții au afișat planșe tematice și responsabilizatoare pregătite de domnul Dărăbăneanu.

Comuniunea s-a manifestat și în sevărea mesei; grupurile desemnate prin culori făceau de servicii, aducând bunătățile pregătite de către bucătăreasă la prânz, respectiv de către Sora Maria și Carmen, soția părintelui, dimineață și la cină. Promisiunile de „Poftă bună. Mulțumim și la masă nu vorbim” nu erau tocmai împlinite, dar ... cu burtica plină aveau și chef și voie bună.

Oriunde era grupul de copii răsuna și cântecele, pregătite cu multă dăruire de către copiii instruiți de domnul Boldiș. Turiștii savurau aceste momente, iar cabanierii de la „Cetățile Ponorului” se bucurau și ei de atmosfera întreținută de micii muzicanți. Aplauzele sincere și călduroase au răsplătit strădania acestora.

Dar, ca orice poveste și aceste zile de vis au un sfârșit. În ajunul întoarcerii, toți s-au strâns în jurul unui foc de tabără aducând laudă Domnului prin cântări nu de alăută și țimbale ci de chitare, vioară, tobe și pian. În acea seară, fiecare grup a prezentat printr-o scenetă un fragment din tematica taberei. Ultima zi, totul s-a încununat cu celebrarea Sfintei Liturghii animate de către copii. Ei au primit și mici atenții din partea Surorilor, respectiv diplome de participare pregătite de doamna Baidoc. Dar și ei au pregătit mici amintiri pentru părinții care îi așteptau acasă.

Totuși, acesta nu e un sfârșit! „Încredeți-vă mereu în Domnul, cereți ajutorul Lui. Credința să vă fie ca o piatră, voința ca o praștie cu care să înfrunțați păcatul și problemele care pot apărea în viață, la fel cum micul David l-a înfruntat pe uriașul Goliat!” a fost îndemnul final al părintelui Zorel. În fiecare continuă povestea..., fiecare va crește precum David în binecuvântarea lui Dumnezeu în mijlocul familiei și a Bisericii.

PSS Virgil: Tinerilor, aveți curajul să căutați fericirea!

Deschiderea din această după-masă, de la Cluj-Napoca, a Întâlnirii Naționale a Tineretului Catolic, a fost salutăată din partea Conferinței Episcopilor Catolici din România de PSS Virgil Bercea, Episcop de Oradea. „Cu toată dragostea vă salut pe fiecare dintre voi”, le-a spus prelatul tinerilor, subliniindu-le că sunt „căutători de fericire”. „Astăzi, aici și acum, Isus v-a chemat și v-a chemat în special pe voi, tinerii. V-a chemat pentru a căuta și a găsi fericirea.” Și a amintit ceea ce Papa Francisc insistă: că Fericirile trebuie să fie un program de viață.

„Fericirile sunt un program de viață și de trăire în comuniune cu Domnul, cu Sfânta Treime”, a spus Episcopul de Oradea la momentul desfășurat în curtea Episcopiei greco-catolice de Cluj-Gherla, din str. Moșilor, nr. 26, unde se va desfășura mare parte din întâlnire. „Fericirile sunt ceea ce a trăit cu adevărat Isus Cristos și ne-a lăsat moștenire. Fericirile sunt daruri ale Spiritului Sfânt, care lucrează în voi atunci când îl primiți pe Domnul. Fericirile reprezintă atitudinea noastră interioară atunci când suntem interpelați de Domnul. Fericirile sunt un program pe care l-am primit de la Domnul, pe care trebuie să ni-l asumăm, care să devină al nostru.” A accentuat apoi că există fericirile după „logica lumii” și Fericirile evanghelice.

Domnul „ne cheamă pe fiecare dintre noi la fericire. Astăzi, din nou ne cheamă să fim curați cu inima pentru a-l vedea pe Dumnezeu și a fi cu adevărat fericiți. Domnul ne cere să avem conștiința curată, inima senină și nevinovată, să fim fără de păcat și liberi cu spiritul. Inima curată înseamnă că viața noastră inte-

rioară trebuie să fie transparentă, curată, înseamnă că îl iubim și să îl respectăm pe aproapele. A fi curat cu inima înseamnă a fi bucuros, a fi tu însuși. Inima curată înseamnă a ști să te rogi, înseamnă să facem – în numele Domnului – doar binele. Inima curată înseamnă să fim sarea pământului și lumina lumii.”

Citându-l pe Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea, PSS Virgil i-a îndemnat pe tineri să nu le fie teamă. „Deschideți larg porțile lui Isus! Când le deschideți sunteți cu inima curată și sunteți fericiți, pentru că îl aveți în inima voastră pe Dumnezeu. În numele Conferinței Episcopale, dragi tineri, eu vă îndemn: fiți cu inima curată! Aveți curajul să căutați fericirea! Aveți curajul să vă îndrăgostiți de Biserică și să o faceți să renască. Dragi tineri, vă mai îndemn să aveți curajul să vă îndrăgostiți de România. Domnul vă cheamă pe acest drum.”

www.catholica.ro

Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu este fericirea adevărată

Tinerii catolici din întreaga țară au participat, în cea de-a treia zi a Întâlnirii Naționale a Tineretului Catolic, la a doua cateheză a pr. Daniel Ange, în curtea Episcopiei de Cluj-Gherla. Au urmat discuțiile pe grupuri în Parcul Mare, apoi, de la ora 11.30, Sfânta Liturghie în rit latin, celebrată de PS Aurel Percă, Episcop auxiliar de Iași, alături de care s-au aflat Episcopii greco-catolici: PS Virgil Bercea, Episcop de Oradea, care a ținut și predica; PS Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj; PS Vasile Bizău, Episcop de Maramureș; PS Florentin Crihălmeanu, Episcop de Cluj-Gherla. La celebrarea liturgică au participat peste 100 de preoți și cei peste 2000 de tineri, între care mulți frați și surori din diferite Ordine și Congregații ale Bisericii. Răspunsurile liturgice au fost date de corul romano-catolic al Capelei „Sf. Iosif” din Piața Cipariu, Cluj-Napoca.

„Am ascultat Evanghelia care ne vorbește despre sămânătorul care iese să semene. Îl vedem cum seamănă, din abundență, are foarte multe semințe, este foarte generos, seamănă cu o libertate extraordinară și am impresia uneori că nu este foarte atent, nu este foarte

serios când seamănă și aruncă semințele și pe drum, și printre spini, și printre pietre, doar ceva ajunge și în pământul bun”, a spus PS Virgil în predica sa. „Pentru el este important să semene. Să semene acest cuvânt al lui Dumnezeu, care de fapt este fericirea adevărată. Și

(continuare în pag. 13)

Instalarea noului paroh de Valea lui Mihai

Duminica a IV-a după Rusalii a fost o zi de sărbătoare pentru credincioșii Parohiei „Nașterea Maicii Domnului și Sfântul Anton” din Valea lui Mihai. Cu binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, Episcop de Oradea Mare, a avut loc instalarea noului paroh în persoana ieroschimonahului Gabriel Grigorie Borzoș.

Instalarea a fost oficiată de pr. Alexandru Duma-Protopop de Valea Ierului, acesta înmânând noului paroh Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce și cheile bisericii, evidențiind simbolismul acestora pentru cel cărui i se încredințează și urând noului paroh păstorie îndelungată. La festivitate au mai participat pr. Anton Cioba - rectorul Seminarului „Sfinții Vasile, Grigorie și Ioan” din Oradea, pr. Alexandru Dragoș - director al Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, pr. Eduard Fischer - parohul bisericii Olosig II Oradea, pr. Radu Cefan - parohul bisericii din Voievozii de Șimian și pr. Vlad Voicu - parohul bisericii din Vășad.

La rândul său, ieroschimonahul Gabriel Grigorie Borzoș, noul slujitor al Parohiei „Nașterea Maicii Domnului și Sfântul Anton” din Valea lui Mihai, cu vădită emoție, a adus mulțumiri celor care l-au ajutat în

împlinirea datoriei preoțești de-a lungul celor 2 ani de păstorie, în mod deosebit Preasfințitului Virgil Bercea, pentru încrederea acordată, tuturor invitațiilor, Consiliului Parohial pentru călduroasa primire, și tuturor enoriașilor care s-au ostenit să vină la biserică în număr foarte mare. „Vă cer să mă primiți, fără prejudecăți, fără așteptări foarte mari, ci cu multă familiaritate și cu multă afecțiune și sunt sigur, vă promit, că vă voi dărui aceleași sentimente”.

Vasile CHINDRIȘ

(urmare din pag. 12)

el seamănă această fericire. Și vedem că atunci când seamănă pe drum, vin păsările. Dar pământul este dur, nu răsare nimic, păsările mănâncă semințele”, ceea ce se întâmplă datorită indiferenței noastre.

Episcopul a continuat explicația cu semințele care cad printre pietre. „Cât suntem de superficiali, de multe ori, noi înșine! Gândiți-vă: eu la mine însumi, voi la voi înșivă. Am avut vreodată momente de superficialitate și sufletul meu era ca niște pietre? A încolțit ceva? Și nu am mai avut tăria să îl fac să crească, să fie suficientă iubire, suficient suflet, suficientă inimă, ca această sămânță să aducă rod? Sau printre spini: cât suntem, de asemenea, de fricoși? Creștem pe la umbra a nu știm ce. Și creștem, dar nu avem curajul să ieșim din această umbră. Să fim noi înșine. Și apoi o parte mai este și prin pământul bun. Câteodată mai suntem și noi acest pământ bun.”

„Vedeți, foarte adesea refuzăm această sămânță, sau o acceptăm până la un anumit punct, cât ne este comod nouă, sau o punem pe planul al doilea, sunt mult mai importante alte lucruri în viața noastră decât considerăm că este această sămânță, acest cuvânt, de fericire, de iubire, de iertare pe care Domnul îl seamănă.” Episcopul a amintit de cateheza susținută dimineața de

pr. Daniel Ange, spunându-le tinerilor: „Să știm să fim noi înșine, dragilor. Nu are importanță că sunt spini, o groază de spini în jurul nostru. Noi înșine. El a semănat și a semănat un pic de fericire. Știm să prindem această fericire și să rămânem noi înșine? Să lăsăm spinii deoparte și să ne facem drum prin viață”.

Făcând referire și la concertul din seara anterioară, al trupei Voltaj, Episcopul a concluzionat: „Ați sesizat aseară, când s-a urcat Preasfințitul pe scenă și a spus ‘Hai să ne rugăm împreună’? Voi ați rămas... Piața aproape s-a golit. Au rămas cei care au primi sămânța în pământul bun. Cred că erați pământul cel bun. Vedeți: aceasta este diferența, dragilor. Dacă mergem la concert, mergeți la club, lucrați pe internet, dar știți să faceți lucrurile bune de acolo, să preluați lucrurile bune, nu sărind pe masă, nu făcând alte lucruri care vă dezonorează, ci știind să vă distrați, rămânând inclusiv la rugăciune. Aceasta face diferența. În acel moment sunteți cu adevărat înțelepți, aveți tărie de caracter, aveți curaj și știți să primiți darurile Spiritului Sfânt, ca această sămânță pe care vine semănătorul și o împrăștie, voi să fiți întotdeauna pământul bun în care fericirea rodește.”

www.catholica.ro

Prima Împărtășanie solemnă în Parohia Sântandrei

Mare a fost bucuria celor șapte copii din Parohia Sântandrei, în duminica a patra după Rusalii pentru că aveau să-L întâlnească pe Isus în Sfânta Împărtășanie, aceștia fiind pregătiți de doamna profesor Florica Omilescu. Sfânta Liturghie a fost celebrată de părintele protopop Gavril Buboși și de părintele franciscan Cristian Tiba, iar răspunsurile au fost date de copiii din grupul „Dominic Savio” de la Mănăstirea Franciscană „Adormirea Maicii Domnului” din Oradea, îndrumați de sora Feliciană. Emoții am avut cu toții, mai ales bucuria copiilor care aveau ochii înlăcrimați de fericire. După Sfânta Liturghie a avut loc un mic concert, Mihnea Chișbora a cântat la orgă, Teodora Nicoricu la vioară, iar surorile Ana și Daniela Cabalaș la flaut. Apoi, copiii au primit câte o diplomă și o amintire de la acest frumos și important eveniment din viața lor. După poza de grup, toți copiii au fost invitați să servească din bucatele și tortul pregătite de mămicile copiilor sărbătorii.

Mulțumim bunului Dumnezeu, Sfintei Fecioare Maria și tuturor care ne-au ajutat să trăim acest frumos și emoționant eveniment.

Sfințirea Capelei de pe Meseș, Zalău

Preasfinția Sa Virgil Bercea a sfințit, în după-amiaza sărbătorii Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, capela Sfântul Mare Mucenic Gheorghe de pe Meseș, aflată la 10 kilometri de Zalău.

Alături de soborul de preoți a început sfințirea zidurilor exterioare ale Capelei și apoi sfințirea zidurilor interioare și a iconostasului prin stropire cu apă sfințită și ungere cu Sfântul Mir.

A urmat apoi Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, săvârșită în aer liber, la care au participat mulți credincioși strănși în jurul familiei domnului Gheorghe Stanciu și soției sale, care sunt și ctitorii acestei Capele. Răspunsurile au fost date de corul Bisericii Sfânta Familie din Zalău, condus de către domnul profesor Grigore Grigoruț.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, domnul Stanciu a mulțumit tuturor celor prezenți, dar în primul rând a

mulțumit lui Dumnezeu, pentru tot ceea ce a primit în viață, acest moment fiind unul de o mare însemnătate spirituală din viața dânsului și a familiei sale.

Biroul de presă

Apariție Acatiste

Prin binecuvântarea Preasfinției Sale Virgil Bercea au fost tipărite două acatiste: *Acatistul Sfântului Nicolae* și *Acatist de binecuvântare al familiilor*.

Acatistul de binecuvântare a familiilor a fost compus în mod spontan ca și răspuns la proiectul Arhiepiscopului Mitropolit de Prešov, Ján Babjak SJ, care a declarat anul 2014, în Arhiepiscopia de Prešov, ca An al familiei. Poate că niciodată în trecut instituția familiei nu a fost atacată precum în prezent. Atacurile provin fie din exterior, sub forma unei presiuni a ideologiilor dăunătoare, fie din interior, prin intermediul diferitelor vicii și rele obișnuințe ale membrilor familiilor. Influ-

(continuare în pag. 15)

Sfințirea casei parohiale

În comunitatea greco-catolică din Chilioara, după Sfânta Liturghie de duminică, 16 august, la care au fost prezenți Pr. Vicar cu preoții Antoniu Chifor, Pr. Vicar Vasile Barbolovici, Pr. Protopop Valer Părău, Pr. Andrei Meseșan, Pr. Bogdan Torjoc și Pr. Paroh Pop Vasile, a avut loc un moment important din viața parohiei, și anume sfințirea casei parohiale.

Lucrările au început acum trei ani și iată că prin mari eforturi ale unor binefăcători a fost finalizată casa parohială. Mulțumire în primul rând I se aduce lui Dumnezeu pentru tot binele primit în această parohie unde credincioșii au o biserică, unde se pot ruga și au o casă parohială unde preotul să poată sta și să fie disponibil tot timpul pentru toți credincioși indiferent de confesiune. Mulțumire se cuvine și Preasfinției Sale Virgil Bercea pentru tot ajutorul și binecuvântarea dânsului fără de care nimic nu era posibil.

Mulțumim părintelui Vasile Barbulovici care a făcut tot posibilul ca această casă parohială să se poată

realiza, mulțumiri se aduc și părintelui Marinel Mureșan pentru tot ajutorul dânsului, Episcopiei prin proiectele depuse, autorităților locale, și nu în ultimul tuturor credincioșilor și binefăcătorilor noștri.

Camelia POP

Drăgoteni – enoriașii greco-catolici au ajuns „acasă”

Prin mijlocirea Maicii Domnului, postul închinat ei a început cu un dar deosebit pentru această comunitate: duminică, 2 august, credincioșii Parohiei „Nașterea Maicii Domnului” din Drăgoteni au trăit clipe de bucurie în Domnul. Preotul cu enoriașii au redobândit vechea casă parohială, confiscată în anul 1948, au ajuns acasă. Casa parohială, aflată în toți acești ani în uzul Parohiei Ortodoxe locale, s-a recuperat prin dialogul dintre parohii locale și după despăgubirea justă ale investițiilor făcute. În această duminică, în capela amenajată în casa parohială a răsunat din nou un glas de cântare și rugăciune.

Sfânta Liturghie a fost precedată de săvârșirea rânduielii de sfințire a capelei de către părintele protopop al Beiușului, Zima Gh. Zorel, delegate de Preasfinția Sa, Virgil Bercea, alături de parohul Taichiș Marius și ipodiaconul Valentin. După celebrarea liturgică, părintele protopop a înmănat domnului primar Ștefănică Adrian și directorului școlii Copil Stelian diploma de merit în semnul aprecierii sprijinului acordat de-alungul anilor comunității. Subliniem faptul că viața liturgi-

că a Parohiei s-a desfășurat, după „renașterea” acesteia, într-o sală de clasă pusă la dispoziție din bunăvoința celor premiați.

Parohul a încheiat momentul liturgic și festiv cu un salut cordial adresat invitaților și cu mulțumirea adresată Episcopiei care și-a adus aportul considerabil în procesul de redobândire a „casei și capelei de suflet”.

(urmare din pag. 14)

ențiază foarte mult starea familiei, atitudinea fiilor din ultimele generații care sunt condiționați mult de modelul comportamental față de părinți, asimilat prin intermediul mijloacelor de informare în masă. De aceea am încercat să introducem în această rugăciune toate lucrurile cu care familia contemporană se confruntă.

Dacă Domnul ne-a dat harul să compunem această rugăciune, credem că El însuși va fi garanția tuturor schimbărilor pe care voiește să le îplinească și

de care avem atâta nevoie în familiile noastre. Autorii”.

Acatistul Sfântului Nicolae este dedicat ocrotitorului Eparhiei de Oradea.

Traducerea Acatistului dedicat familiilor este făcută de către seminaristul Mirel Demian, edițiile fiind îngrijite de părintele diacon Claudiu Boda și apărute la Tipografia Metropolis. Ele pot fi comandate și la telefon: 0766 379 879 (Claudiu Boda)

Biroul de presă

Vizita Preasfințitului Virgil la Litmanova

Preasfinția Sa Virgil Bercea a participat duminică, 09 august, la Litmanova, la aniversarea celor 25 de ani de la începutul aparițiilor Maicii Domnului, însoțit de către părintele diacon Leon Cosma. Sfânta Liturghie a fost celebrată de către Înalt Preasfinția Sa Jan Babjak, Arhiepiscop și Mitropolit de Presov alături de care au concelebrat Preafinția Sa Virgil Bercea, Episcop greco catolic de Oradea și Preasfințitul Milan Lach, Episcop auxiliar de Presov împreună cu un mare număr de preoți. Predica a fost rostită de Preasfințitul Virgil în fața a aproximativ 10.000 de pelerini. Celebrările au început la data de 5 august 2015 și au fost coordonate de părintele Marcel Pisiso, custodele acestui loc de pelerinaj.

Litmanova este un sat din Slovacia, aflat la o distanță de 60 km de Presov. Acest sat este locuit de câteva sute de familii majoritari greco catolici și de un grup de credincioși ortodocși cu toții ruteni. Aparițiile au început pe muntele Zvir în 5 august 1990 și s-au încheiat în 6 august 1995, munte care este la mai puțin de 4 km de sat, Sfânta Fecioară apărând la două fete tinere - Ivetka Korcakova și Katka Ceselkova.

Ivetka (născută în 1978) a fost o vizionară căreia Fecioara i-a dat mesaje ei. Din aprilie 1991, Katka (născută în 1977) a jucat rolul de martoră în timpul aparițiilor. Ea o putea vedea pe Maica Domnului, dar nu o putea auzi. Aparițiile au avut loc într-o cameră mică (2,8 x 4 m), unde fetele au primit vizite și mesaje de la Fecioara Maria în prima duminică a fiecărei luni.

Înainte de apariție, ambele fete se rugau, iar Fecioara Maria îi încuraja pe tineri prin mesajele Ei să participe la serviciile Bisericii. Ea le-a cerut să aducă jertfe și rugăciuni ca reparație pentru păcatele lor, ale Slovaciei și ale lumii întregi.

La aparițiile de pe munte au venit mii de pelerini, mulți dintre ei au fost vindecați și s-au întâmplat și alte minuni. Cele două vizionare trăiesc cu multă discreție fără să vorbească prea mult despre darul pe care l-au primit de la Maica Domnului.

Litmanova este un loc de pelerinaj din Arhiepiscopia de Presov, unde credincioșii se roagă și mulțumesc Maicii Domnului pentru marele dar de a-L fi adus pe Cristos în lume.

Biroul de presă

Promoția 2001 – 2005 la 10 ani de la absolvirea Facultății

La Facultatea de Teologie Greco Catolică din Oradea a avut loc sâmbătă, 27 iunie, un moment de întâlnire după 10 ani de la absolvirea Facultății a trei secții: teologie pastorală, teologie filozofie și teologie istorie.

Întâlnirea a început cu celebrarea Sfintei Liturghii de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, urmată de ora de dirigiență în Aula Magna a Seminarului Greco Catholic. Catalogul a fost strigat de către părintele profesor Alexandru Buzalic. Doamna profesoară de logică, Delia Popescu, le-a vorbit absolvenților despre „aducerea aminte”. Au mai luat cuvântul părintele profesor Ovidiu Horea Pop iar din partea absolvenților părintele Flavius Jurcă.

La sfârșit, Preasfinția Sa Virgil a dăruit celor prezenți binecuvântarea arhierescă, îndemnându-i pe absolvenți să „nu se teamă de nimic”, pentru că Domnul le stă mereu aproape. Atât corpul didactic, cât și absolvenții au trăit clipe emoționante cu ocazia revederii.

Adriana STANA

Zile de sărbătoare la Mănăstirea Franciscană “Maica Domnului”

Iubirea este un sentiment sublim ce desăvârșește natura ființei noastre, este cea mai înălțătoare trăire de care suntem capabili și totodată este trăirea care ne aproprie cel mai mult de perfecțiunea Tatălui Nostru Ceresc. Acest sentiment poate cunoaște multe aspecte în viața fiecăruia, dar inexplicabilă și în același timp uimitoare și minunată este iubirea pe care copilul o simte, din prima clipă, pentru mama sa. Nu trebuie cuvinte, nu trebuie nimic în plus ... trebuie doar sinceritate. Acest sentiment e dincolo de cuvinte! Și cât de frumos e zâmbetul unui copil ce aleargă cu brațele deschise spre mama sa! Or, cât de multă speranță putem găsi în ochii plânși ai celui copil care își privește mama în momentele grele, așteptând mângâierea sa!

Astfel am privit și noi spre Sfânta Fecioară, punându-ne în fața Sa rugăciunile. Mulțumiri, cereri, bucurii, necazuri și multă iubire, toate strânse în suflele de copii și oferite Mariei, Mama noastră, a tuturor!

Obișnuitul pelerinaj al Mănăstirii Franciscane Maica Domnului Oradea a început și de această dată în după-amiaza zilei de 14 august, cu Sfânta Liturghie, urmată de procesiunea prin oraș, cu Statuia Sfintei Fecioare de la Fatima. Ne-am bucurat de prezența în mijlocul nostru a celor doi episcopi, Preasfinția Sa Virgil Bercea și Preasfinția Sa László Böcskei, alături de un numeros sobor de preoți, în frunte cu Părintele paroh Mihai Vătămănelu, care au mijlocit pentru noi prin harurile lor.

Împreună, sute de credincioși greco-catolici și romano-catolici ne-am îndreptat spre Bazilica Romano-Catolică, unde am trăit un moment solemn de rugăciune. Frânturi din puritatea copilăriei presărate în suflele tuturor s-au transformat în rugăciune sinceră și în voci ce cântau întru Slava Fecioarei. Întorcându-ne la Mănăstirea Franciscană, programul pelerinajului a continuat cu Calea Crucii și Sfânta Liturghie de la ora 22.00, urmată de o oră de Adorație Euharistică. Sfântul Sacrament a rămas expus, iar diferite grupuri din parohie au petrecut noaptea în prezența lui Cristos, rugându-se Acatis-tul Maicii Domnului și toate cele patru mistere ale Sfântului Rozar.

La Liturghia Arhierescă din data de 15 august, alături de noi a fost și Părintele vicar cu preoții, Antoniu Chifor. Liturghia ce a încheiat întregul pelerinaj, ne-a făcut pe toți părtași la un moment cu adevărat special. Fecioara Maria este cea în fața căreia fiecare dintre noi e copil. Ea ne oferă în fiecare clipă un dar imens: iubirea unei Mame și șansa de a trăi sincer, puri precum copiii. Și de parcă toate acestea nu ar fi de ajuns, Ea ni se oferă pe sine, ca exemplu de ascultare: “Fie mie după cuvântul Tău!” ... Așa a

zis Maria, primindu-L în pântece pe Mântuitor și așa suntem chemați să ne rugăm fiecare dintre noi.

La acest timp sfânt de sărbătoare, urmând exemplul Fecioarei, diaconul Vasile Traian Dobrată a răspuns chemării sale la preoție. Astfel, am luat cu toții parte la bucuria nemărginită a unui fiu, a unui soț, a unui tată, iar de astăzi a Părintelui Dobrată, dar poate cel mai important, am fost martori la răspunsul afirmativ al unui om care a înțeles chemarea lui Dumnezeu Tatăl. Bucuria aceasta a prins contur atunci când credincioși, coriști și preoți, și-au unit glasurile cântând: “Vrednic este!”

Am trăit momente unice, pline de har, greu de cuprins în cuvinte, dar atât de lesne de pătruns cu spiritul. A fost o sărbătoare sublimă! Speranța, puritatea și iubirea au pătruns în cele mai întunecate unghere ale sufletelor noastre, aducând lumină!

Îndreptându-ne mereu privirea spre Sfânta Fecioară, o rugăm să ne ajute să păstrăm această lumină în suflele. Îi mulțumim pentru iubirea de mamă cu care ne ocrotește și o preamărim spunându-I, asemenea Preasfințitului Virgil Bercea, care și-a încheiat minunata predică citând din poezia „Odă” a Părintelui Ion Gârleanu, primul franciscan conventual din Oradea.

Carina MARIN

Rezultatul colectei pentru Nepal

Confederația Caritas România, a organizat duminică, 7 iunie 2015, în toate bisericile catolice din țară, o colecă pentru ajutorarea victimelor din Nepal.

În spiritul carității fraterne pe care Evanghelia ne-o învață iar Biserica o propovăduiește, credincioșii Eparhiei Greco Catolice de Oradea au răspuns acestui apel donând suma de 19.355 lei următoarele parohii:

Parohia Babța 340 lei,
 Parohia Băile Felix 100 lei,
 Parohia Băița 50 lei,
 Parohia Beiuș 456 lei,
 Parohia Beliu 467 lei,
 Parohia Beznea 100 lei,
 Parohia Bobota 100 lei,
 Parohia Borod 157 lei,
 Parohia Calea Mare 17 lei,
 Parohia Camăr 25 lei,
 Parohia Câmpia 671 lei,
 Parohia Sf. Anton Carei 180 lei,
 Parohia Cheț 90 lei,
 Parohia Chilioara 187 lei,
 Parohia Chioag 100 lei,
 Parohia Cizer 120 lei,
 Parohia Cosnicu de Jos 150 lei,
 Parohia Cosnicu de Sus 150 lei,
 Parohia Craidorolț 54 lei,
 Parohia Crestur 100 lei,
 Parohia Drăgăteni 50 lei,
 Parohia Galošpetreu 336 lei,
 Parohia Ghenci 150 lei,
 Parohia Ghenetea 100 lei,
 Parohia Ginta 140 lei,
 Parohia Girișu de Criș 52 lei,

Parohia Gruilung 61 lei,
 Parohia Haieu 170 lei,
 Parohia Horoatu Crasnei 230 lei,
 Parohia Huseni 120 lei,
 Parohia Iaz 400 lei,
 Parohia Ip 25 lei,
 Parohia Ioaniș 200 lei,
 Parohia Izvoarele 224 lei,
 Parohia Marghita 300 lei,
 Parohia Marin 300 lei,
 Parohia Nojorid 30 lei,
 Parohia Oradea Catedrala Sf. Nicolae 1.086 lei,
 Parohia Oradea Adormirea Maici Domnului 1.500 lei,
 Parohia Oradea IV, Duminica Turturor Sfinților 220 lei,
 Parohia Sf. Gheorghe 284 lei,
 Parohia Sf. Anton, Oradea 26 lei,
 Parohia Ortelec 82 lei,
 Parohia Peceiu 80 lei,
 Parohia Petrani 40 lei,
 Parohia Pișcolt 200 lei,
 Parohia Plopiș 1.300 lei,
 Parohia Poiana 58 lei,
 Parohia Pocola 215 lei,

Parohia Prisaca 50 lei,
 Parohia Racova 140 lei,
 Parohia Sîg 204 lei,
 Parohia Sâmbăta 770 lei,
 Parohia Sânlazăr 100 lei,
 Parohia Sânmartin 99 lei,
 Parohia Sântandrei 320 lei,
 Parohia Sarcău 20 lei,
 Parohia Sălăjeni 130 lei,
 Parohia Sârsig 140 lei,
 Parohia Săuca 452 lei,
 Parohia Suplacu de Barcău 50 lei,
 Parohia Șilindru 200 lei,
 Parohia Șimleu 1.908 lei,
 Parohia Ștei 140 lei,
 Parohia Șumal 900 lei,
 Parohia Tășnad 400 lei,
 Parohia Tinca 144 lei,
 Parohia Valcău de Jos 300 lei,
 Parohia Valea de Jos 50 lei,
 Parohia Vălanii de Beiuș 50 lei,
 Parohia Zalău Sf. Familie 420 lei,
 Parohia Sfinții Apostoli Petru și Pavel Zalău 682 lei,
 Parohia Spitalul de Urgență Zalău 93 lei.

Aproape în CASA D.A.R.

Blocul de locuințe sociale aflat în strada Căntacuzino nr. 56 din Oradea, CASA DAR, a cărui piatră de temelie a fost pusă în 6 august 2014, a fost recepționat.

Nouă din cele zece apartamente vor fi date în folosință abia în luna ianuarie anul viitor când vor fi mobilate și echipate cu tot ceea ce este necesar pentru o tânără familie. Din luna septembrie un apartament va fi locuit de o tânără familie care va avea în administrare blocul și gestionarea din punct de vedere social a tinerelor familii. Reamintim că blocul este destinat pentru zece perechi de tineri majori care au părăsit instituțiile de ocrotire ale statului, doresc să lucreze și să-și întemeieze o familie. Aceștia vor beneficia, timp de cinci ani, de o locuință în acest imobil, intrând într-un program special.

Marți, 28 iulie 2015, PSS Virgil Bercea, cu a cărui accept și binecuvântare s-a ridicat acest bloc, a făcut o vizită pe șantier împreună cu părintele Olimpiu Todorean (Vicar General și Președinte al Asociației Caritas

Eparhial) și cu vicarul responsabil cu preoții, Părintele Antonio Chifor.

Vă invităm, cu această ocazie, **joi, 17 septembrie 2015, ora 12.00**, la inaugurarea CASEI D.A.R.

Pr. Olimpiu TODOREAN

Inaugurarea magazinului *second-hand* “dinȘifonier”

Asociația Caritas Eparhial Oradea a inaugurat magazinul *second-hand* “dinȘifonier”, situat în Oradea, str. Decebal, nr. 76, bl. C6 parter (vis-a-vis de fosta fabrică Înfrățirea).

La deschidere au participat reprezentanți ai Asociației Caritas Eparhial Oradea, ai partenerului SC Public Euroconsulting SRL, potențiali clienți și reprezentanți ai presei.

“Asociația Caritas Eparhial Oradea, pe lângă toate intervențiile și serviciile sociale pe care le oferă, pe lângă faptul că îngrijește persoane vârstnice și hrănește persoane fără adăpost, se preocupă și de a produce o schimbare socială în rândul grupurilor dezavantajate, prin crearea de locuri de muncă pentru aceștia” după cum a declarat părintele Olimpiu Todorean, președintele Asociației Caritas Eparhial Oradea.

“Clienții “dinȘifonier” vor avea ocazia ca, prin achiziționarea produselor din cadrul magazinului, care vor fi comercializate la prețuri foarte bune, să beneficieze atât de produsul achiziționat, cât și să contribuie la o schimbare socială, având în vedere că profitul generat de magazin va fi utilizat exclusiv în scop social”, a declarat Monica Suci, manager proiect.

“Magazinul “dinȘifonier” este un concept de magazin *second-hand* ce furnizează articole de îmbrăcăminte, încălțăminte, mobilier, obiecte de uz casnic și accesorii de înaltă calitate prin personal calificat, având prețuri accesibile tuturor cumpărătorilor. Programul de funcționare a magazinului va fi de luni până vineri, în intervalul orar 10.00-18.00” a declarat Bianca Ghețe, administrator al magazinului.

Magazinul “dinȘifonier” este un nume nou în rândul magazinelor *second-hand* din Oradea, acesta fiind o structură de economie socială, creată în cadrul proiectului “Implicare activă pentru dezvoltare comuni-

Foto: www.ovidan.ro

tară”, finanțat prin Fondul Social European, Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane.

Începând cu data de 5 ianuarie 2015, Asociația Caritas Eparhial Oradea, în parteneriat cu SC Public Euroconsulting SRL, implementează proiectul “Implicare activă pentru dezvoltare comunitară”, finanțat prin Fondul Social European, Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane. Obiectivul general al proiectului îl constituie facilitarea accesului pe piața muncii a unui număr de 60 de persoane aparținând grupurilor vulnerabile, motiv pentru care în cadrul proiectului au fost inițiate 3 forme de economie socială, care au creat 16 locuri de muncă pentru persoane vulnerabile: firma de construcții, SC CEO CONSTRUCT SRL, firma de comerț cu amănuntul, SC CEO STORE SRL precum și un atelier de producție lumânări, SC ARDDOR D-LUXE SRL.

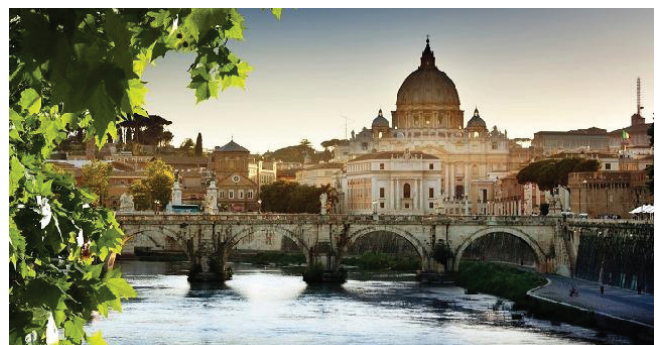
Pr. Olimpiu TODOREAN

Înființarea Procuraturii Bisericii Române Unite cu Roma

În urma solicitării prezentată de Preafericitul Părinte Cardinal Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, Congregația pentru Bisericile Orientale a înființat, prin decretul nr. 77/2015, Procuratura Bisericii Greco-Catolice Române pe lângă Scaunul Apostolic, cu sediul în Roma, la adresa Passeggiata del Gianicolo, 5.

Totodată, după ce a fost primit acordul prealabil din partea Pontifului Roman, Preafericitul Părinte Cardinal Lucian Mureșan l-a numit în funcția de Procurator al Preafericitului Sale pe lângă Sfântul Scaun pe Părintele dr. Gabriel Vasile BUBOI, din clerul Eparhiei de Lugoj și Rector al Colegiului Pontifical „Pio Romano” din Roma.

Potrivit can. 61 din Codul Canoanelor Bisericilor Orientale, figura juridică a Procuratorului pe lângă

Scaunul Apostolic îl indică pe trimisul personal al Arhiepiscopului Major pe lângă instituțiile Sfântului Scaun, care, în virtutea mandatului de procură, va îndeplini în numele Arhiepiscopului Major diferitele chestiuni în raport cu dicasterele Curiei Romane.

www.e-communio.ro

Întâlnire și întrunire marianistă în Beiuș

Întâmpinarea serbării Adormirii Maicii Domnului și Ridicării ei la Ceruri s-a săvârșit, în Biserica „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș, joi 13 august prin binecuvântatul eveniment pe care-l numim: „întâlnire și întrunire marianistă”.

Evenimentul a început printr-o Sfântă Liturghie concelebrată de părintele protopop Zorel Zima și vicarul parohial Slobodnic Iosif, alături de preoții: Ghiurcă Emil, paroh de Ștei, paroh Boța Mircea, paroh de Ioaniș, Boța Marius, paroh de Pocola, Oprea Ionuț, paroh de Petrani, Licuța Narcis, paroh de Grădinari, Taichiș Marius, paroh de Drăgoteni. Am participat, într-un număr destul de mare, marianiști din parohiile Ștei, Beiuș, Petrani și Grădinari.

Din partea Reuniunii Mariane de nivel Eparhial a participat doamna Otilia Bălaj, președinta asociației, și domnișoara Domuța Ligia, membră a comitetului de conducere.

Semantica cuvintelor ne spune că a fost o întâlnire, deoarece s-a petrecut o întrevvedere a marianiștilor din protopopiatul Beiuș. Dar nu a fost doar atât; nu am fost la acel eveniment doar pentru a afla de prezența celorlalți. Am fost acolo pentru „a ne uni la un loc”, pentru „a ne însuma” adică pentru o întrunire marianistă.

Pe steagul Reuniunii Mariane „Sfânta Maria” arborat în fața noastră sunt înscrise două date istorice: 1920 și 17.08.1997. Cu voia minții și îngăduința spirituală ne imaginăm adăugarea a încă două date istorice: 1914 și 13 august 2015.

Privind cele patru date avem șansa să trăim, prin evocarea lor, o întrunire istorică: în anul 1914, Episcopul de Sfântă amintire, Demetriu Radu, binecuvânta înființarea Reuniunii Mariane în eparhia de Oradea; la numai șase ani distanță, în 1920 lua naștere Reuniunea Mariană „Sfânta Maria” din Protopopiatul Beiuș. În anul 1997, luna august se întâmpla fericita reînființare a Reuniunii Mariane, desființată la modul legalității vremurilor de regim comunist. Și iată, 13 august 2015, întrunirea marianiștilor din Protopopiat. Acum este momentul să acceptăm termenul de întrunire, prin însumare a celor trei timpuri, numite de Sfântul Augustin: „prezentul timpului trecut”, memoria trecutului (1914, 1920, 1997), apoi „prezentul timpului prezent”, contemplare și înfăptuirea (13 august 2015) și desigur „prezentul timpului viitor”, adică așteptarea, am spune noi, prin făptuire a existenței viitoare.

Evenimentul a fost o întrunire și datorită cuvântului PSS Virgil, transmis de părintele Zorel, care a venit spre noi întru însumare și îmbărbătare.

Tema întrunirii marianiste, anunțată din timp printr-un afiș sugestiv, prevestitor și povestitor de abordări profunde - „Sfânta Fecioară Maria, model de ascultare, fidelitate și misiune” - a fost susținută și trimisă spre marianiștii prezenți într-o meditație personală de către părintele Zorel. Lingvistica prezentării a creat un cadru emoțional deosebit. Masa de unde au cuvântat vorbitorii nu a fost o masă de prezidiu. Ornată în alb și albastru, în prezența statuetei Sfintei Fecioare Maria a fost o mică agoră sau poate mai bine sugerat, o nișă a credincioșilor, un amvon de unde se transmite emoții, sentimente, trăiri spirituale.

Părintele Zorel a propus spre meditații modelul Sfin-

tei Fecioare Maria: model de ascultare („Fie mie după cuvântul tău!”). Acel „Fiat”, răspuns al Mariei, care trebuie să fie un răspuns al întregii omeniri, un răspuns personal al fiecăruia prin credință și dăruire, a fost ilustrat prin reproducerea pictată din partea stângă de sus a afișului. Reproducerea imaginii „Nunții de la Cana” din centrul de sus al afișului, ne-a introdus în meditația celui de-al doilea model al Sfintei Fecioare Maria – model de misiune. Sfânta Fecioară Maria este „o primă misionară”, prin împlinirea dublei dimensiuni a misiunii primordiale a ei, cea a „maternității” ei: trupească și spirituală. Prin acel îndemn „Faceți ce vă va spune” ea călăuzește omenirea spre Cristos și îl face prezent. Este o provocare și pentru noi de a ne însuși această maternitate spirituală, prin vorbele și faptele noastre din care să strălucească lumina lui Cristos. Modelul fidelității, ilustrat în colaj în partea dreaptă a afișului, ne vorbește despre „o mamă fidelă care după ce a consimțit nașterea lui Cristos în lume, consfințește și jertfirea Lui pe Cruce, pentru mântuirea noastră”; dincolo de dureri continuă să creadă și să îplinească cuvântul Domnului.

Modelul de ascultare, fidelitate și misiune, trebuie urmat de toți creștinii și îndeosebi de către marianiști. Părintele îi îndemna pe marianiști și pe preoții rămași la această reculegere, să înfăptuiască cuvintele Fericitului monsenior Vladimir Ghika: „Dă tot ceea ce ai, dă tot ceea ce ești, când nu mai ai nimic, dă ceea ce poți încă să dai: pe Dumnezeu!”.

Doamna Otilia Bălaj insista în cuvântul domniei sale asupra modalităților de conjugare, de împletire și îmbinare a modului de ascultare, fidelitate și misiune, dar și cel de umilință și virtute, cu practica marianistă, ca și asociație a Bisericii, precum și cu existența particulară a membrilor ei. Reuniunea Mariană este „o asociație a rugăciunilor, dar și a acțiunilor”, având în vedere responsabilitățile mari pe care le are asociația astăzi „într-o lume secularizată care îl refuză pe Dumnezeu, îl izgonește din viața omului”.

Domnișoara Domuța Ligia subliniază spusele doamnei Otilia Bălaj prin exemplificări din viața Bisericii Greco-Catolice.

Mărturisirea doamnei Dărăbăneanu Mariana Tatiana, președinta Reuniunii Mariane din protopopiat vine ca și un fel de corolar a celor spuse înainte. Prin îngăduința lui Isus Cristos, mijlocirea Sfintei Fecioare Maria și cu sprijinul sfatului preotului confesor din această zi, ajunge la o concluzie a certitudinii credinței. Prezintă o iconiță a Sfintei Fecioare Maria cu inima străpunsă de cele șapte săbii, cununa de spini și cele trei piroane. Cu toate acestea și împreună cu lacrimile de pe obraz, Maica Domnului este Preafericită. În fața greutății grave, familiale doamna ascultă cuvântul preotului „încredințați-vă Sfintei Fecioare” și urmează modelul ei.

13 august 2015, o zi cu adevărat marianistă, săvârșită în Protopopiatul Beiuș s-a finalizat într-o consfințire către Preacurata Fecioara Maria, în cântări mariane și obișnuita agapă creștină cu dăruirea marianelor.

Ioan DĂRĂBĂNEANU